

Prædiken til 16. søndag efter trinitatis

Luk. 7, 11-17

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byportene, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkede han over hende og sagde: »Græd ikke!« Og han gik hen og rørte ved båret. Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!« Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor. Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: »En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk.« Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen. Lukasevangeliet 7,11-17

Den lille påske

Der er 52 uger på et år, og i dag er vi 26 uger fra forårets påskefejring. Oprindeligt begyndte kirkens kalender ikke med første søndag i advent, men med påskedag. Opstandelsen sætter det hele i gang. I dag er vi længst væk fra håbets store fortælling, og måske derfor tænkte de gamle for mere end 1700 år siden, at vi i dette tiltagende mørke skulle have en lille påskedag. Dengang hvor man endnu ikke rigtig fejrede Jesu fødselsdag, kunne de ikke vide at advent og jul ville blive kirkens største lysfest. Her i det tiltagende mørke kan vi derfor fejre påske. Motiverne er med andre ord *fortabelse, død, håb, forvandling, genrejsning*. Det hele begynder med at Jesus får medlidenhed med enken fra Nain. Hun har mistet sin eneste søn, hun har mistet sin sikkerhed og status – dengang var det ikke noget sikkerhedsnet, og nu må hun leve på andres nåde. Men Jesus ser hendes sorg, og inde bag sorgen ser han hendes fortabelse. Derfor byder han den unge mand at stå op, ikke for hans skyld, men så hans mor kan få livet tilbage. Analogien ligger lige til højrebænet, Jesus opstod ikke for sin egen skyld, for at vække menne-

sker til live. Det er en herlig vending, at det ikke er drengen der er i fokus, men enken fra Nain. Sønnen hører vi i øvrigt ikke mere om, men vi får at vide at enken får sit liv tilbage.

Her længst væk fra påske, er denne fortælling en lille gave til os alle. Et lille påskeæg. Ægget der også symboliserer forvandling, den ovale og skrøbelige skal om hvide og blomme, der skjuler livets forvandling. Det der ser hårdt og dødt ud, forvandler sig til liv, når skallen pludseligt gennembrydes.

Det er den gave vi får – at vi rummer forvandlingens mulighed. Forvandlingen kommer dog ikke indefra, men udefra, og ofte gennem en overraskende begivenhed som vi ikke havde set komme. Enken havde opgivet sit liv, og frygten for det der ventede hende, havde slukket hendes drømme i en bitter realisme.

Jeg tror, vi alle kan have det sådan, eller kender den oplevelse at være låst, at være spillet skak mat. Når vi ikke kan gøre os fri af vores egne forbehold. Det er ikke, fordi verden er smålig eller ikke rækker os mulighederne for at leve, men fordi vi ikke har modet eller kræfterne til at bryde gennem skallen. Vi har brug for, at nogen banker insisterende på, ja – gennemtrænger barrieren for os.

Fortællingen om Enken fra Nain vil gerne minde os om, at ligesom Kristus hjalp dem

der åbenlyst trængte til det, så gjorde han det ikke udelukkende for de trængende, men for at enhver må få mod til at tage imod det forunderlige liv, der hele tiden strækker sig frem imod os og tilbyder os følgeskab.

Fortællingen beretter noget ganske fundamentalt om Guds ærinde. Vi tror, at vi med vores alvor og fromme stræben efter det gode liv, kan gøre som Gud vil. I virkeligheden aner vi ikke hvad Gud vil med os. Kun kan vi enes om at indrømme, at det slet ikke handler om vores egen tro, men om at Jesus tror på os, og at det er selveste Guds søn, der rækker sin hånd ud mod os. Det er er ham, der taler til os, rører os, det er hans løfterige ord der genrejser os. Vi kan ikke forvandle os selv, og som sommerfuglelarvens biologiske ur pludselig forvandle os til en smuk sommerfugl. Det kræver et lys udefra, et forløsende ord, kærlighedens blik og en omsorgsfuld hånd.

Det virkelig forunderlige er så at det er sket. Guds søn er blevet menneske, han døde, og er allerede opstanden. Opstanden for dig. Enhver påskeforkyndelse må begynde her. Evangelium betyder slet og ret det gode budskab om, at Kristus er opstanden for dig.

Det ord må lyde til os på denne lille påskedag. Derfor får vi fortalt historien om enken fra Nain. For ligesom hun havde brug for at se sin søn oprejst, ligesådan har vi brug for at få fortalt at den korsfæstede virkelig stod

op på tredjedagen. Det er så usandsynligt et budskab, at vi ikke kan sige os det selv, men det må fortælles igen og igen. Indtil ordet en dag bryder gennem skallen og med sin ånd forvandler livet derinde.

Sådan må det nødvendigvis også være med den kristne tro: Hvis ingen rækker dig den helt usædvanlige gave, som du aldrig nogensinde anede at du ønskede dig, hvorfor skulle du så bede om den og hvordan skulle den blive din?

Jeg aner, at meningen med denne lille påske må være at fortælle os, at Gud blev menneske for at gøre det klart at Han elsker sin skabning. Han ønsker at genrejse os, så vi tror på, at det vi selv kan gøre, nytter. Elsk din næste som dig selv. Det er forsoningens sprog. Vi forlader ikke verden og begiver os ud på en rejse, men vi finder hjem og forsoner os.

Kæmper du med at tage troen alvorligt og leve fromt efter buddet, så tro om igen. Bild dig ikke ind at det handler om din tro. For det er allerede sket. Jesus opstod på tredjedagen. Han satte verden fri. En frihed der er forvirrende, men som lander tillidsfuldt, når vi som enken fra Nain vender tilbage til livet bekræftet af at Sønnen virkelig stod op igen. Han stod op for dig og for enhver, der vil høre det. Det er budskabet om at ingen er fremmed i verden, men hører hjemme her hvor vi er. Vi får mod til at vende hjem og lade hver vores kærlighed være den for-

vandlende kraft der hér gør det døde levende.

Rasmus Nøjgaard

Sankt Jakobs Kirke. Københavns Stift

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 754: Se, nu stiger solen af havets skød

Nr. 289: Nu bede vi den Helligånd

Nr. 968: Vi tror på én Gud (Kirkesangbogen)

Nr. 994: Vor Herre, Kristus

(Kirkesangbogen)

Nr. 321: O kristelighed

Nr. 487: Nu fryde sig hver kristen mand

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

Musik:

Orgelkoral over "Se, nu stiger solen" af Jesper Madsen

Motet: "Herr, wenn ich nur dich habe" af Heinrich Schütz

Orgelkoral over "Nu fryde sig hver kristen mand" af Mogens Wöldike